

אור הזוהר

גליון מס' 652 | פנחס התשפ"ד
מאמרים נבחרים מאירי עיניים ומחממי לב מהזוהר הקדוש

גליון מוקדש להצלחה בכל העניינים לענת חנה בת רחל הי"ו, ולהבדיל - לרפוא"ש לרבקה בת מתוקה תואה, אליהו בן רחל ויוסף בן גיזלה.

פתח אליהו ואמר "וְהַמְשַׁבְּלִים יִזְהָרוּ כְּזוֹהַר הַקָּרִיעַ". בזה החיבור שרף, שהוא "ספר הזוהר", מזיו של עולם הבינה שהיא תשובה. לאלו לא נצרך נסיון. ובעבור שעתידים ישראל לטעום מעץ החיים, שהוא זה "ספר הזוהר", יצאו עימו מן הגלות ברחמים, ויתקיים בהם "ה' בְּרַד יִנְחֵנוּ, וְאִיו עֲמוּ אֶל נִכְרֵי!" (הקדמת תיקוני הזוהר)

אז מי באמת חטא בעל פעור...?

"וַיְהִי הַמָּתִים בְּמִגְפָּה". אמר רבי שמעון, כיוון שכל אלו מתו, מה הטעם (שאמר הקב"ה) "השיב את-חמתי מעל בני-ישראל, ולא-כליתי את-בְּנֵי-ישראל?" שאם לא היה מת אחד מהם יש לומר "השיב את-חמתי?" אלא חס ושלום לומר שאפילו אחד מישראל מת. אלא כאשר באו אותם הערב-רב, לאחר שנתגירו, ונתערבו בנשים של שבט שמעון והולידו בנים. מהם מתו בעגל, מהם מתו במיתה, והאחרים שנשאר, מתו כאן.

ולפי שנשתמרו בני ישראל מהם, לא נחסר מהם אפילו אחד, על-כן אמר "ולא-כליתי את-בְּנֵי-ישראל", משמע שאחרים נכלו. מעל בני ישראל השיב (פנחס) את חמתי אבל מעל האחרים, היינו הערב-רב, לא השיב, ולכן מדייק המקרא ואומר "מעל בְּנֵי-ישראל". לפיכך נימנו בני ישראל קודם וחיברם הקב"ה עימו [1].

כדמיון זה, נאמר במעשה העגל "ויפל מן-העם", כל אלה מערב רב היו [2], אף כאן כל אלה מאותו גזע הרע היו, מתים ולא מישראל. ולפיכך, מנה אותם, שנאמר "שאו את-ראש כל-עדת בְּנֵי-ישראל".

אמר רבי אלעזר, אבי, כמה יפים דברין, לולא מצאתי סתירה על זה. אמר לו, אמור בני. אמר לו, והלא כתוב "ויצמד ישראל לבעל פעור", ולמדנו שנתחברו ישראל עימו כמו שנתחברה באישה בתכשיטיה. אמר לו רבי שמעון, אלעזר, כך הוא, אבל אני לא אמרתי שנטהרו ישראל מחטא זה, אלא שנטהרו מן המיתה, שלא חלה עליהם המיתה.

אמר לו (רבי אלעזר), אבל הרי כתוב "קח את-כל-ראשי העם והקע אותם". אמר לו (רבי שמעון), ראשי העם ודאי (אלו הערב-רב) ולא ראשי בני ישראל, ומן (המילה) "העם" יש לנו ללמוד, שנאמר כאן "העם" ונאמר שם "וירא העם", "ויקהל העם", "וייתפרקו כל-העם" [2], אבל בוא וראה "ויצמד ישראל לבעל פעור", ולא עבדו לו, וסוף המקרא מוכיח זאת "ויאכל העם, וישתחוו לאלהיהן", ולא כתוב "ויאכלו וישתחוו ישראל", אלא העם.

כיוון שנאמר "ויצמד ישראל", מהו "ויאכל העם"? אלא אלה זרע הרע היו. בוא וראה, "ויצמד ישראל ב-בעל פעור" לא כתוב, אלא "ל-בעל פעור". פאר ותוקף נתנו לבעל-פעור בלי דעת, לפי שעבודת פעור היא לפרוע את עצמו ולהוציא לפניו צואה רותחת [3], ומעשה זה יועיל לו ונתגבר מזה.

וישראל, כיוון שראו כך, חשבו שזה זלזול שלו הוא ובזיון שלו (שחשבו שע"י פעולה זו הם מבזים אותו, ולא ידעו שזו צורת העבודה לאליל הזה.... השם יצילנו מעבודות זרות!), וישראל, לבעבור זלזול של עבודה זרה, פרעו עצמם בלי דעת (שזו ממש הסגידה לו), ועל זה היה מכפר פינחס וביטל את המיתה, שנאמר "ויכפר, על-בְּנֵי-ישראל". (פינחס, דף רל"ו-רל"ז)

- [1] - שמיד לאחר המגיפה הורה הקב"ה למשה ולאעזר בן אהרון למנות את בני ישראל, להראות שלא חסר מהם אחד, ככתוב "וַיְהִי אַחֲרֵי הַמִּגְפָּה, וַיֹּאמֶר ה' אֶל-מֹשֶׁה, וְאֶל אֱלֶעָזֶר בֶּן-אֶהָרֹן הַכֹּהֵן, שְׂאוּ אֶת-רֹאשׁ כָּל-עֵדֶת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, מִבְּנֵי עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה לְבֵית אֲבֹתָם, כָּל-יֶצֶאֱצָבָא בְּיִשְׂרָאֵל" וכו'.
- [2] - שבכל פעם שמוזכרת המילה "העם", הכוונה לערב רב שיצא עם בני ישראל, והדבר מובא ומוסבר באריכות במקומות רבים בזוהר הקדוש, וזאת על מנת שנבין שהתורה היא מדויקת מאד בתיאורה, אין בה מילה אחת מיותרת או לא במקום, והיא באה לתאר את אותן המידות שיש בערב-רב, שגרמו ע"י מעשיהם לפגוע ולהחטיא גם חלקים מישראל.
- [3] - ופירש רש"י: "פעור - על-שם שפוערין לפניו פי הטבעת ומוציאין רעי (צואה), וזו היא עבודתו", עכ"ל.

ירושלים	ת"א	חיפה	ב"ש
19:05	19:22	19:14	19:20
20:19	20:22	20:23	20:20
20:57	20:54	20:55	20:53

עפ"י לוח ישיבת כסא רחמים

© כל הזכויות שמורות לרבי שמעון בר יוחאי!!!

"אור הזוהר" בפייסבוק, ביטויב, באתר האינטרנט ובטלגרם.

מותר לצלם, להעתיק, להפיץ, לשלוח לחברים, וכל דבר אחר על מנת לזכות את הרבים, ולהחיש הגאולה ברחמים. להצטרפות לרשימת התפוצה של הגליון לחצו כאן **הגליון מוקדש לרפואת יהודה בן סופיה ורבקה בת מתוקה תואה, ולהבדיל - לע"ג שאול ג'ורג' בן גרציה, רחל בת מסעודה, חוּדִי דליה בת רחל, יהודית אודט בת סופיה, חיים ציון בן נחמה, יום טוב בן מתוקה תואה, רוזה בת אמה חביבה, נועם נומי בן צופיה, יעקב בן בת-שבע ת.צ.ב.ה.**

כמה חביבים ישראל לפני הקב"ה, שהחזווה שלהם והשבח שלהם אינם אלא לשתף את הקב"ה ושכינתו בו (היינו, לשתף הקב"ה בשמחה עצמה שעושים, כגון סעודות מצווה וכו'). שכך שנינו, כל שמחה של ישראל שלא משתפים בה את הקב"ה ושכינתו, אינה שמחה!

הצדיק מכפר על חטאי הדור

ישבו (רבי אבא ורבי יוסי, שקמו לעסוק בתורה בחצות הלילה), ראו צל שעומד עליהם, הולך ובא, הולך ובא בתוך הבית. תמהו. אמר רבי אבא, יוסי בני, אומר לך מה היה לי עם המנורה הקדושה (כינוי לרבי שמעון). יום אחד היינו הולכים בבקעת אונן, והיינו עוסקים בתורה כל אותו יום, ומתוך חוזק השמש, ישבנו ליד סלע אחד בתוך נקב אחד.

אמרתי לו, (למה זה, שבכל שעה שמתרבים הרשעים בעולם והדין שריו בעולם, צדיקים שבהם לוקים עליהם?! שכך שנינו, בחטא הדור, קדושים וצדיקים יתפסו. למה? אם משום שהם לא מוכיחים את העולם על מעשיהם - כמה הם שמוכיחים, ולא מקבלים (האנשים) מהם (את תוכחתם), והצדיקים כפופים לפנייהם (מרוב צער). ואם משום שאין מי שיגן על העולם - לא ימותו ולא יתפסו בחטאיהם, שהרי חדוה היא לצדיקים באיבודם.

אמר לו, בודאי בחטא הדור נתפסים הצדיקים, והרי בארנו דברים אלו. אבל בשעה שנתפסים הצדיקים בחולאים או במכות, זה בשביל לכפר על העולם, ואז יתכפרו כל חטאי הדור. מניין לנו? מכל איברי הגוף. בשעה שכל האיברים במצוקה וחולי גדול שורה עליהם, איבר אחד צריך ללקות כדי שיתרפאו כולם.

גם כך בני העולם הם איברים זה עם זה. בשעה שרוצה הקב"ה לתת רפואה לעולם, מלקה צדיק אחד ביניהם במחלות ומכות, ובגללו נותן רפואה לכל. מניין לנו? שכתוב "והוא מחלל מפשעינו, מדכא מעונתינו... ובחברתו נרפא לנו". "ובחברתו" - ובאותה חבורה נרפא לנו, רפואה הוא לנו לכל איברי הגוף.

ולעולם לא מלקה צדיק, אלא כדי לתת רפואה לדור ולכפר עליהם, (פירוש נוסף ל"צדיק ורע לו") שזה נוח לצד האחר שהדין שולט על הצדיק יותר מהכל, שלא חושש אז לכל העולם, ולא משגיח בהם מהשמחה שהוא שולט עליו. ואותו צדיק זוכה לשלטון עליון בעולם הזה ובעולם הבא. "צדיק וטוב לו", שלא חושש הקב"ה לכפר על העולם (לוקח את נשמת הצדיק, שנשמתם גדולה במותם מביייהם, ולכן טוב לו).

ואם מתחזקת המחלה על כל האיברים, גם כך, אם התרבו החטאים וכבדים על העולם, אז כל הצדיקים לוקים, לתת רפואה על כל הדור. אבל בזמן שלא התרבו כל כך, אז רק צדיק אחד לוקה, ושאר הצדיקים בשלום, שהרי לא צריך העולם שכולם ילקו. נרפא העם - נרפאו הצדיקים. ולפעמים שכל ימיהם עומדים במחלות להגן על הדור. אם מתו הרי נרפא הכל ונתכפר, לפעמים כשהחטאים הם נכבדים יותר. (פנחס, דף ר"ח)

צריך לשתף את הקב"ה בשמחות

פתח רבי אבא ואמר, "שירו ל-ה' שיר חדש, תהלתו מקצה הארץ" וגו'. כמה חביבים ישראל לפני הקב"ה, שהחזווה שלהם והשבח שלהם אינם אלא לשתף את הקב"ה ושכינתו בו (היינו, לשתף הקב"ה בשמחה עצמה שעושים, כגון סעודות מצווה וכו'). שכך שנינו, כל שמחה של ישראל שלא משתפים בה את הקב"ה ושכינתו, אינה שמחה. ועתיד הוא

סמא"ל וכל סיעתו לקטרג לאותה השמחה, ויחזור (האדם) ויישאר בצער ובכי, והקב"ה לא משתתף באותו הצער (שנגרם לאדם, כיוון שלא היה חלק מהשמחה).

אבל מי שמשתף את הקב"ה ושכינתו בחדוותו, אם יבוא המקטרג לקטרג באותה חדווה, הקב"ה ושכינתו משתתף באותו צער. מה כתוב בו? "בְּכָל צַרְתָּם לֹא צָר". ובמה? משום ש"עמו אֶנְכִי בְצָרָה".

ומניין לנו שיש להם לישראל לשתף את הקב"ה ושכינתו בחדוותם? משום שאין שמחה (אמיתית), אלא בשותפות עימו, שכתוב "יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל בְּעֵשְׂוֹ". אותה חדווה של ישראל אינה, אלא "בְּעֵשְׂוֹ". "בְּעֵשְׂוֹ" צריך לו לכתוב, אלא אלו הקב"ה ושכינתו, ואביו ואימו (שכולם חלק בהיווצרות האדם). שאף על גב שמתו, הקב"ה עוקרם מגן עדן ומביאם עימו לאותה חדווה, לקחת חלק בחדווה עם הקב"ה ושכינתו.

דבר אחר, "בְּעֵשְׂוֹ" - משום שבן אדם נעשה בשותפות איש ואישה והקב"ה, ועל סוד זה כתוב "נִעְשָׂה אָדָם", בשותפות. ששנינו, שלושה אומנים עשה הקב"ה להוציא מהם עולם, ואלו הם: השמיים, והארץ, והמים. וכל אחד שימש יום אחד וחזרו מקודם (עשו פעולתם בשלושת הימים הראשונים, ופעלו שוב בשלושת הימים השניים לבריאה, כפי שיסביר מיד).

יום ראשון הוציאו השמיים אומנות שלהם, שכתוב "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר". יום שני הוציאו המים אומנות למעשה, שכתוב "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם" וגו'. עלו חצי מים למעלה, וחצי מים נשארו למטה. ואלמלא כך שהמים נפרדו, העולם לא היה עומד. יום שלישי עשתה הארץ והוציאה כמו שצוונה, שכתוב "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תְּדַשָּׂא הָאָרֶץ דָּשָׂא עֵשֶׂב", וכתוב "וַתוֹצֵא הָאָרֶץ דָּשָׂא" וגו'.

עד כאן כל אחד משלושה אלה הוציאו אומנותו, ועשו מה שהצטוו. נשארו שלושה ימים אחרונים. יום רביעי הצטווה (שוב) אומן ראשון לעשות אומנותו, שכתוב "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֹת" וגו', והיינו שמיים. ביום החמישי הוציאו המים, שהוא אומנות אחרת, שכתוב "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָצוּ הַמַּיִם" וגו'. ביום השישי עשתה הארץ אומנותה, שכתוב "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה" וגו'.

כיוון ששלושת האומנים האלה השלימו מעשיהם, אמר להם הקב"ה: אומנות אחת יש לי לעשות, והוא אדם. התחברו כאחד, ואני עימכם, ונעשה אדם. (ה)גוף - (מ)שלכם, ואני אהיה שותף עימכם (ב)נשמה שאתן לו (מחלקי) ונעשה אדם. כמו שבתחילה היו בשותפות, כך גם אחר כך: אבא - שבו עושה מעשה השמיים ומעשה המים, והאישה - שהיא אומן שלישי כמו הארץ, והקב"ה שהשתתף יחד איתם. ועל סוד זה כתוב "בְּעֵשְׂוֹ".

ואף על גב שאבא ואמא נפרדו מהעולם הזה (מדבר על מקרה אם הסתלקו מהעולם), יש חדווה בכל שותפות. ששנינו, בשעה שהאדם משתף את הקב"ה בחדווה שלו, בא הקב"ה לגן עדן ועוקר משם את אביו ואימו, שהם שותפים איתו, ומביא אותם עימו לאותה חדווה (!), וכולם מזומנים שם, ובני אדם לא יודעים. אבל בצרת האדם, הקב"ה מזומן אליו לבדו, ולא מודיע לאביו ולאימו. זהו שכתוב "בְּצָר לִי אֶקְרָא ה' וְאֵל אֱלֹהֵי אֲשׁוּעַ" וגו'.

(פנחס, דף ר"ח ט)

אוי לאותם בני אדם שלא מסתכלים בכבוד ריבונם, וכל יום ויום הכרוז קורא עליהם ולא משגיחים. בא אדם להסתכל במצוות התורה – כמה סנגורים עומדים להזכירו לטוב. בא אדם ועובר על מצוות התורה – אותם מעשים מקטרגים עליו לרע לפני הקב"ה.

עבירות האדם פוגמות בלבושו הרוחני

רבי אלעזר פתח ואמר, "וַיִּרְאֵנִי אֶת יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל עֹמֵד לְפָנַי מְלַאךְ ה' וְגו'. בוא וראה, אוי לאותם בני אדם שלא מסתכלים בכבוד ריבונם, וכל יום ויום הכרוז קורא עליהם ולא משגיחים. בא אדם להסתכל במצוות התורה – כמה סנגורים עומדים להזכירו לטוב. בא אדם ועובר על מצוות התורה – אותם מעשים מקטרגים עליו לרע לפני הקב"ה.

יהושע – כהן גדול היה, מה כתוב בו? "וַיְהִי עֹמֵד עַל יְמִינוֹ לְשֹׁטְנוֹ". ומה בזה כך (ואם על יהושע הוא משטין), בשאר בני אדם שלא מסתכלים בכבוד ריבונם על אחת כמה וכמה.

ראה מה כתוב, "וַיְהוֹשֻׁעַ הָיָה לְבָשׁ בְּגָדִים צֹאִים". "בְּגָדִים צֹאִים", ודאי אותם לבושים שהרוח התלבשה בהם באותו עולם. אשרי חלקו של מי שלבושו מתוקנים ושלמים באותו עולם (העליון). והרי נתבאר, כל מי שצריכים להכניסו לגיהנום, איך הם אותם הלבושים שמלבישים אותו? מה כתוב כאן, "וַיְהוֹשֻׁעַ הָיָה לְבָשׁ בְּגָדִים צֹאִים וְעֹמֵד לְפָנַי מְלַאךְ". איזה מלאך? זה המלאך הממונה על גיהנום, וממונה על מי שראה באותם לבושים. עד שבא קול ואמר: הסירו הבגדים הצואים מעליו.

מכאן יש להסתכל, שמעשים רעים של אדם עושים לו בגדים צואים. "וַיֹּאמֶר אֵלָיו רֵאָה הַעֲבֹבְתִי מַעֲלֶיךָ עֹנֵךְ, וְהִלַּבֵּשׁ אֶתְךָ מַחֲלָצוֹת", הלבשוהו לבושים אחרים מתוקנים, שבהם מסתכל אדם בזיו כבוד ריבונו [1].

בוא וראה, כמו כן פנחס, שלא הסתלק מהעולם עד שהתקינו לפניו לבושים אחרים שהרוח נהנית בהם לעולם הבא. בשעה אחת התפשט מאלה והתלבש באלה, לקיים את הכתוב "הֲנִי נִתֵּן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם" (שקבל את בגדיו מספירת היסוד).

(פנחס, דף ר"ד)

[1] – בניין הלבוש הוא גוף רוחני המורכב כתצורה (פאזל) מאותן מצוות שהאדם עושה בעולם הזה, כאשר כל מצווה מרמ"ח מצוות עשה היא כנגד איבר בגוף הזה ומאירה אותו, וכל מצווה לא תעשה שהאדם שומר היא כנגד גיד בגוף הזה ומאירה אותו. וכך גם האר"י הקדוש מתאר את החלקים הרוחניים העליונים של האדם כפאזל, כאשר כל מצווה שעושה מאירה חלק אחד ממנו. כאשר האדם עושה עבירה, הוא מחשיך את האיבר הרוחני השייך לו, ויוצר כביכול בגדים צואים. מאמרים רבים נוספים ובהרחבה [אפשר לקרוא כאן](#)

הערב-רב מעכב את גאולת ישראל

אמר הרועה הנאמן (נשמת משה רבינו ע"ה, שהיה מתגלה לרשב"י וחבורתו ומבאר להם סתרי תורה), "הַשִּׁיב אֶת חֻמְתִּי". מהו "הַשִּׁיב אֶת חֻמְתִּי"? אלא שלושה ממונים ישנם של הגיהנום: אחד על שפיכות דמים, ואחד על גילוי עריות, ואחד על עבודה זרה, והם: מִשְׁחִיתִי, אִי, וְחֻמְתִּי (ואלו הם שמותם ממש). ראה הקב"ה את חמ"ה שהיה עף בעולם (לבצע תפקידיו). אמר "הַשִּׁיב אֶת חֻמְתִּי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", ולא אמר "מֵעַל הָעָם", שהם ערב-רב, שנאמר "וַיִּפֹּל מִן הָעָם בַּיּוֹם הַהוּא כְּשִׁלְשַׁת אֲלָפֵי אִישׁ" [1].

ומה כתוב? "קחו מאתכם תְּרוּמָה לַה'...", ולא מערב-רב. שלא נקראים

(בני ישראל) קהילה וחיבור עד שעבר מהם הערב-רב. שכביכול, בזמן שמתעברים ביניהם (הערב-רב), כאילו לא היו (ישראל נחשבים) לגוי (=לעם) אחד. ומשום זה "קחו מאתכם תְּרוּמָה" ולא משותפות אחרת, שאיני רוצה לשתף אחרים ביני וביניכם.

ולא עוד, אלא כאשר הערב-רב מעורבים בישראל, מה כתוב? "הֲיוּ צָרִיךָ לְרֹאשׁ" (שמכנהים בתפקידי מפתח בהנהגת עם ישראל). וישראל, אחר שעוברים מהם אלו, מה כתוב? "שָׂאוּ אֶת רֹאשׁ כָּל עֵדוּת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל". ולא עוד, אלא אומר הקב"ה (לאחר שמופרדים הערב-רב מישראל), אני רוצה לדור עימכם, וזהו שכתוב "וַעֲשֵׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנֵתִי בְּתוֹכְכֶם".

ולא עוד, אלא כאשר בני ישראל בגלות, עליהם נאמר, מי מעכב (את גאולתם)? שאור שבעיסה. והרי בארוהו בעלי המשנה, שבזמן שערב-רב הם ראשים על ישראל, הם כביכול כאילו מעבירים שלטון של הקדוש ברוך הוא, ונכנסים במשפטי כוכבים ומזלות (גורמים לביטול האמונה בהשגחת הקב"ה ונכנסים תחת הנהגת הטבע). ומשום זה צועקים ישראל ואומרים, "ה' אֱלֹהֵינוּ, בְּעֲלוֹנוֹ אֲדֹנָיִם וְזִלְתָּךְ".

(פנחס, דף רל"ז)

[1] – במקומות רבים בזהר הקדוש מודגשת ההפרדה וההבדלה בין הערב-רב, המכונה ברוב המקרים "העם", ובין בני ישראל, המכונים בד"כ כ-"ישראל". ונתן דוגמא לדבריו בפסוק "וַיִּפֹּל מִן הָעָם", שהמילה "העם" בפסוק מתייחסת לערב-רב ולא לבני ישראל.

אין שבח לפניי כאותם העוסקים בתורה!

רבי אלעזר פתח ואמר, "שִׁמְעוּ בְּנֵי מוֹסֵר אֲבִיךָ, וְאַל-תִּטְּשׁ תּוֹרַת אִמְךָ". "שִׁמְעוּ בְּנֵי מוֹסֵר אֲבִיךָ" – זה הקב"ה, "וְאַל-תִּטְּשׁ תּוֹרַת אִמְךָ" – זו השכינה הקדושה. מהו "מוֹסֵר אֲבִיךָ"? זו התורה, שיש בה כמה תוכחות, כמה עונשים, שכל מי שעמלו בתורה בעולם הזה, זוכה שיפתחו לו כמה שערים לעולם ההוא, ולכמה הָאָרוֹת.

בשעה שיוצא (האדם) מהעולם הזה התורה מקדמת את פניו, והולכת לכל שומרי השערים, מכרזת ואומרת "פִּתְחוּ שְׁעָרִים וַיָּבֹא גוֹי-צְדִיק", הכינו כסאות לפלוני עבד המלך. שאין שמחה לקב"ה אלא מי שעמל בתורה. כל שכן, אדם שנתעורר בלילה לעסוק בתורה, הרי כל הצדיקים בגן עדן מקשיבים לקולו, והקב"ה נמצא ביניהם, כמו שביארנו הכתוב "הַיּוֹשֵׁבֵת בְּגַנְיָם, חֲבָרִים מִקְשִׁיבִים לְקוֹלָךְ – הַשְּׂמִיעֵנִי".

רבי שמעון אמר, זה המקרא, סוד של חכמה יש בו. "הַיּוֹשֵׁבֵת בְּגַנְיָם" – זו השכינה הקדושה, שהיא בגלות עם ישראל, והולכת עימם בצרותיהם, "חֲבָרִים מִקְשִׁיבִים לְקוֹלָךְ" – מחנות עליונים כולם מקשיבים לקולך, לקול תְּשַׁבְּחֶתְךָ בגלות (שהעוסקים בתורה למעשה משבחים את השכינה), "הַשְּׂמִיעֵנִי" – כמו שכתוב "הַרְאֵנִי אֶת-מְרָאֶיךָ, הַשְּׂמִיעֵנִי אֶת-קוֹלָךְ", השמיעני את הקול של אותם החברים העוסקים בתורה, שהרי אין שבח לפניי כאותם העוסקים בתורה.

אמר רבי שמעון, כביכול, כל אותם הזוכים לעסוק בתורה מחצות הלילה, ובאים עם השכינה כאשר יאיר היום להקביל פני המלך בתפילה, הם מוסיפים תוקף ועוז לשכינה, ולא עוד, אלא ששורה עליו חוט של חסד.

(פנחס, דף ר"ג)

היום הזה הוא שמחת העליונים והתחתונים, כולם שמחים בו, ומתמלאים ברכות בכל העולמות. כולם נתקנו (ניזונו) ממנו. ביום הזה מנוחת עליונים ותחתונים. ביום הזה מנוחת הרשעים בגיהנום.

מעלת משה רבינו מול שאר הנביאים

קם רבי שמעון ו(קמו) כל החברים. פתח ואמר, רועה נאמן (כיניו למשה רבנו), רבם של כל הנביאים, קום והתעורר משנתך! שאתה בכל הנביאים כמו השמש, שהירח והכוכבים ממנו מאירים, ואין להם אור מצד אחר. ובזמן שאתה נאספת מן העולם נאמר בהם "יִחְשְׁכוּ כּוֹכְבֵי נִשְׁפוּ". קום הָאָר האורות.

ולא עוד, אלא בזמן שנאספת מן העולם, בית הנבואה, זה שנאמר בו "לא-כן עבדי משה, בְּכָל-בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא", הוא סתום. קום פתח אותו, שכל (הסודות) הגנוזים למעלה ו(הסודות) הסתומים של המלך העליון נמצאים שם. ואתה היית כבן בית למעלה, ואתה היית בדיקונו, שבאותו הבית לא היה רשות לנביא וחוזר להכנס לשם אלא ברשות, ואתה היית נכנס בלי רשות, כבן מלך שאין שם שער סתום לו.

ולא עוד, אלא שנביאים אחרים לא היו נכנסים לראות את המלך, אלא בשעות ידועות, ובימים ידועים, כמו שלמדנו באהרן, שהיה עליון מכולם (שהיה נכנס לקודש הקודשים), שנאמר בו "וְאֵל-יְבֹא בְּכָל-עֵת אֶל-הַקֹּדֶשׁ", כל שכן (נביאים) אחרים. ואתה, בכל שעה ושעה ובכל יום ויום שאתה רוצה, היית עולה לראות את המלך.

ולא עוד, אלא כל הנביאים היו משיגים נבואתם באיברי המלך, כל אחד ואחד באיבר ידוע ולא יותר (שהיו מתנבאים רק לפי שורש נשמתם), מהם בראש המלך, מהם בנימי הראש, שהם בכוכבים והמזלות, מהם בעיניים, מהם באוזניים, מהם בפנים, מהם בחוטם, מהם בידיים, בשוקיים, מהם בגוף, מהם בלבושי המלך, ולא היה להם רשות להסתכל יותר.

אבל משה, בכל איבר ובכל מקום היה משיג נבואתו, ובכל איבר היא הייתה יורדת אצלו (ולא היה מטריח עצמו על הנבואה, אלא היתה נשלחת אליו), מה שלא היה כך לשאר כל הנביאים. (תיקוני הזהר, תיקון י"ח).

השבת היא זמן של שמחה

אמר רבי יהודה, השמחה והשמירה של יום השבת הם על הכל, ומשום שהיום הזה מתעטר באבא ובאמא (המלכות מקבלת הארות מהבינה ומהחכמה), ונוספת קדושה על קדושתו, מה שאין כן בשאר הימים, שהרי הוא קודש ומתעטר בקדוש, ומוסיף קדושה על קדושתו.

משום כך היום הזה הוא שמחת העליונים והתחתונים, כולם שמחים בו, ומתמלאים ברכות בכל העולמות. כולם נתקנו (ניזונו) ממנו. ביום הזה מנוחת עליונים ותחתונים. ביום הזה מנוחת הרשעים בגיהנום.

(משל) למלך שעשה הילולא לבנו היחיד, עיטר אותו בעטרה עליונה, מינה אותו המלך על הכל. ביום הזה שמחת הכל. שוטר אחד שהיה

מופקד על דינים של בני אדם, היו בידו גברים שצריכים הריגה, וגברים שהיו צריכים להלקאה. בשביל כבוד היום הזה של שמחת המלך עוזב את דיניו, ושומר את שמחת המלך.

כך אותו היום (השבת), הילולת המלך עם הגבירה, שמחת האב והאם עליו, שמחת העליונים והתחתונים. בשמחת המלך כולם שמחים, ולא יצטערו בו. על זה כתוב "וְקִרְאתָ לְשֶׁבֶת עֲנָג". מה זה עונג? עונג לא נמצא אלא במקום ששורה הקודש העליון (הארות מאו"א), כמו שנאמר "אֲזַ תִּתְעַנֵּג עַל ה'", שהרי עונג הוא על ה' (הארות אלו יורדות על הז"א). והיום הזה שהוא הילולת המלך, מתעטר באותה עטרה של עונג. זהו שכתוב "וְקִרְאתָ לְשֶׁבֶת עֲנָג", מה שאין נמצא כן בשאר הימים.

ביום הזה שלוש סעודות צריכים בני המלך לזמן ולערוך שולחנות בשביל כבוד המלך, כמו שבארנו. וכשמזדמן בו חג (ג' רגלים) או זמן (מועד אחר), לא יסדר אדם שני שולחנות בכל סעודה, אחד לשבת ואחד לאורח (לחגים), משום שכתוב "עַל שְׁלַחַן הַמֶּלֶךְ תִּמְיֵד הוּא אֲכֹל", ההנאה היא בשולחן המלך לאותו האורח שבא אליו (יש עדיפות לשולחן השבת משולחן החג). ועל כן צריך אדם לערוך שולחן שלם למלך, והוא נותן ממנו לאורח.

(אמור, דף צ"ד)

יום השבת משלים את בריאת העולם

אמר רבי נחמן, "ויִקְלוּ" - כלו ממעשה, כלו ממחשבה, ועשה הקב"ה ליום השבת דוגמת עולם הבא, שעתיד הקב"ה לשבות בשביעי. מהו בשביעי? באלף השביעי.

ואמר רב נחמן נפש יתירה מתווספת באדם ביום השבת. אמר לו (רבי יצחק), רבי מה נפש יתירה זו? אמר לו (רבי נחמן) רוח הקודש ששורה עליו ומכתירה לו לאדם בכתר קדוש, בכתרי המלאכים, והוא מאותו רוח שעתיד להשרות הקב"ה על הצדיקים לעתיד לבא, ועל-כן חייב האדם לכבד את יום השבת על האי אושפיזא קדישא דשריא עמיה (תרגום - על האורח הקדוש ששורה עימו, דהיינו, רוח הקודש).

ואמר רב נחמן, רוח זה איך נקרא? מכובד נקרא, קדוש נקרא, זה שנאמר "וְקִרְאתָ לְשֶׁבֶת עֲנָג", כמשמעו, "לקדוש ה' מְכַבֵּד", זהו תוספת הרוח הנקרא "קדוש ה'" והנקרא "מְכַבֵּד". (זהר חדש, בראשית, דף ט"ז)

אמר רבי שמעון, השבת הוא יותר מכובד, מכל זמנים וחגים מפני שהכל בו נמצא, מה שלא נמצא כן בשאר זמנים וחגים. אמר רבי חייא, לפיכך נזכר בו שלוש פעמים, שכתוב "ויִכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי", "ויִשְׁבַּת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי", "ויִבְרַךְ אֱלֹהִים אֶת-יוֹם הַשְּׁבִיעִי". והגם שכל המלאכות נשלמו, כל אחד ואחד ביומו, לא היה העולם שלם בקיומו עד שבא יום השביעי והשלים בו הקב"ה את העולם.

(בראשית, דף מ"ז)

© כל הזכויות שמורות לרבי שמעון בר יוחאי!!!

"אור הזהר" בפייסבוק, ביטיוב, באתר האינטרנט ובטלגרם.

מותר לצלם, להעתיק, להפיץ, לשלוח לחברים, וכל דבר אחר על מנת לזכות את הרבים, ולהחיש הגאולה ברחמים. להצטרפות לרשימת התפוצה של הגליון [לחצו כאן](#) **הגליון מוקדש לרפואת יהודה בן סופיה ורבקה בת מתוקה, ולהבדיל - לע"ג שאול ג'ורג' בן גרציה, רחל בת מסעודה, זודי דליה בת רחל, יהודית אודט בת סופיה, חיים ציון בן נחמה, יום טוב בן מתוקה תואה, רוזה בת אמה חביבה, נועם נומי בן צופיה, יעקב בן בת-שבע ת.צ.ב.ה.**